

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ НЕЗАКОННИХ АЗАРТНИХ ІГОР

А. В. Савченко,
доктор юридичних наук,
доцент, професор кафедри
кримінального права
Київського національного
університету внутрішніх
справ

З а сучасних умов, коли держава намагається покращити економічний стан в Україні, створити нормальний клімат для розвитку підприємництва та системи господарювання, важливою складовою цього процесу виступає забезпечення надійної правової протидії забороненому гральному бізнесу, а отже, й незаконним азартним іграм. Деструктивний вплив незаконних азартних ігор на економіку кожної держави відомий ще з далеких часів, однак сьогодні ця сфера стає одним з основних напрямів діяльності організованої злочинності у всьому світі та, на жаль, обґрунтовано становить собою реальну загрозу економічній безпеці держав. При цьому суспільна небезпека дій, що виявляються в незаконних азартних іграх, зумовлена: по-перше, їх здатністю завдати колосальні матеріальні збитки системі господарювання через неконтрольований, масовий і латентний характер, наявність відповідних корупційних зв'язків і підпорядкованість організованим злочинним угрупованням; а по-друге, способами та формами їх вчинення, наявністю корисливої мотивації, руйнівним впливом на суспільну моральність, здатністю викликати в осіб психічну залежність (ігроманію) тощо.

Ось чому кожна держава, у тому числі й Україна, має приділяти всебічну увагу питанням кримінальної відповідальності за незаконні азартні ігри та, передусім, їх кримінально-правової кваліфікації. Незважаючи на те, що ці питання свого часу були предметом дослідження багатьох науковців (зокрема, М.О. Бондаренка, О.І. Гурова, Н.О. Гурової, В.Т. Дзюби, О.О. Дудорова, В.Д. Леготкіна, Г.Ф. Лук'яниці, Н. О. Петричко, Л. П. Скалозуба), однак до цього часу вони не знайшли свого комплексного та системного вирішення, що зумовлено низкою об'єктивних і суб'єктивних причин.

Тому **метою** цієї статті є визначення особливостей кримінально-правової кваліфікації незаконних азартних ігор, вироблення відповідних правил такої кваліфікації, що допоможе дізнавачам, слідчим, прокурорам, адвокатам та суддям здійснювати правильну й точну юридичну оцінку скоєного з позицій норм Кримінального кодексу України (КК).

Починаючи розгляд означених питань, маємо зазначити, що на сьогоднішній день теоретична розробка положень про кваліфікацію незаконних азартних ігор (і не тільки за нормами КК) є вкрай складним завданням, через наявність серйозних факторів:

- по-перше, неврегульованість і суперечність нормативно-правової бази у сфері господарської діяльності, а також непослідовність державної політики щодо азартних ігор зокрема. Наприклад, у Законі України «Про заборону грального бізнесу в Україні» від 15 травня 2009 р., який набрав чинності з 26 червня 2009 р., встановлено, що в Україні забороняються гральний бізнес та участь в азартних іграх (ст. 2), тобто сфера азартних ігор віднесена законодавцем до забороненого виду господарської діяльності. Однак положення цього Закону все ж таки є тимчасовими, оскільки діють до прийняття спеціального законодавства, що передбачає право здійснення грального бізнесу у спеціально створених гральних зонах (ч. 1 ст. 4) [1]. Таким чином, сам законодавець стверджує, що у майбутньому гральний бізнес та азартні ігри будуть дозволені, проте виключно на відведених територіях, а тому це неодмінно

позначиться як на принципах кримінально-правової кваліфікації, так і на реформуванні кримінальної відповідальності у цій сфері;

– по-друге, відсутність спеціальної кримінально-правової норми, яка б передбачала окрему відповідальність за незаконні азартні ігри (наприклад, щодо їх організації або проведення). Нагадаємо, що свого часу незаконні азартні ігри були безпосередньо криміналізовані з 14 грудня 1988 р. по 28 січня 1994 р. в межах ст. 213-1 «Організація азартних ігор» глави Х «Злочини проти громадської безпеки, громадського порядку та народного здоров'я» Особливої частини КК УРСР 1960 р., однак у КК України 2001 р. аналогічну норму вже не було закріплено;

– по-третє, можливість кваліфікації незаконних азартних ігор за нормами різних галузей законодавства, що подекуди створює колізії. Так, кваліфікація дій, що полягають в незаконних азартних іграх, може бути здійснена, принаймні, за нормами: а) адміністративного законодавства: зокрема, КУпАП передбачено якнайменш дві норми про відповідальність за незаконні азартні ігри: ст. 164 «Порушення порядку провадження господарської діяльності», про що свідчать узагальнення судової практики (наприклад, тільки у 2007 р. за правопорушення у сфері грального бізнесу за цією статтею розглянуто 1802 справи) [2]; ст. 181 «Азартні ігри, ворожіння в громадських місцях», яка передбачає відповідальність учасників азартних ігор за їх участь в організованих без дозволу азартних іграх (карти, рулетку, «наперсток» та інші) на гроші, речі та інші цінності (ч. 1) або такі ж самі дії, вчинені особою, яка протягом року зазнала адміністративного стягнення за одне з порушень, передбачених частиною першою цієї статті (ч. 2); б) фінансового законодавства, оскільки ч. 1 ст. 3 Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні» від 15 травня 2009 р. встановлює відповідальність у вигляді фінансових санкцій за порушення встановлених у цьому Законі вимог: штраф у розмірі восьми тисяч мінімальних заробітних плат з конфіскацією грального обладнання та перерахування прибутку (доходу) від проведення азартної гри до Державного бюджету України; в) кримінального законодавства, зокрема: ст. 190 «Шахрайство»; ст. 199 «Виготовлення, зберігання, придбання, перевезення, пересилання, ввезення в Україну з метою збуту або збут підроблених грошей, державних цінних паперів чи білетів державної лотереї»; ст. 203 «Зайняття забороненими видами господарської діяльності»; ст. 209 «Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом»; ст. 212 «Ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів)»; ст. 304 «Втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність»;

– по-четверте, відсутність спеціальної поста-

нови Пленуму Верховного Суду України, яка б орієнтувала суди на правильне застосування відповідних норм, покликаних протидіяти незаконним азартним іграм;

– по-п'яте, відсутність сучасних наукових і навчально-методичних напрацювань з питань кримінально-правової кваліфікації незаконних азартних ігор.

Враховуючи наведені вище міркування, далі зупинимося безпосередньо на особливостях кримінально-правової кваліфікації дій, пов'язаних із незаконними азартними іграми, в яких власне азартні ігри можуть виступати формою, змістом чи способом вчинення інших суспільно небезпечних діянь. Як вже зазначалося вище, така кваліфікація можлива, передусім, за ст.ст. 190, 199, 203, 209, 212, 304 КК. На цьому наголошують безпосередні дослідники незаконних азартних ігор у кримінально-правовому аспекті (зокрема, Н. О. Петричко) [3, 100]. Наведений перелік статей є найбільш характерним, проте не є вичерпним. На практиці існують непоодинокі випадки, коли є підстави для притягнення винних до відповідальності за незаконні азартні ігри й за іншими статтями КК. Так, якщо особа, котра планує зайнятися забороненим гральним бізнесом, з приховуванням від митного контролю переміщує на територію України гральне обладнання у великих розмірах, то її дії слід кваліфікувати як контрабанду (залежно від обставин справи – за ч. 1 або 2 ст. 201 КК України). Кваліфікація ж у цьому випадку за підготовчі дії до зайняття забороненими видами господарської діяльності неможлива, оскільки з ч. 2 ст. 14 КК випливає, що готування до злочину невеликої тяжкості (у нашому випадку такими є злочини, передбачені як ч. 1, так і ч. 2 ст. 203 КК) не тягне за собою кримінальної відповідальності. Інший приклад: нещодавно у м. Севастополі за матеріалами органів внутрішніх справ порушено кримінальну справу щодо судді одного з місцевих судів за ознаками складу злочину, передбаченого ч. 2 ст. 368 КК «Одержання хабара» (з'ясувалося, що цей суддя отримав хабар на суму 4,2 тис. грн від приватного підприємця – за винесення постанов за двома адміністративними матеріалами щодо останнього за ч. 1 ст. 164 КУпАП, з мінімальними штрафними санкціями та повернення трьох вилучених гральних автоматів загальною вартістю 100 тис. грн.) [4].

Окремої уваги заслуговує кваліфікація незаконних азартних ігор за ч. 1 ст. 202 КК «Порушення порядку зайняття господарською діяльністю та діяльністю з надання фінансових послуг». Так, до моменту вступу у силу Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні» від 15 травня 2009 р., коли гральний бізнес визнавався видом підприємницької діяльності, дії винних, які вчиняли порушення порядку проведення азарт-

них ігор, зазвичай кваліфікувалися саме за цією нормою, а не за ст. 203, котра її замінила. Типовим прикладом кваліфікації незаконних азартних ігор за ч. 1 ст. 202 КК України може слугувати такий: у квітні 2008 р. УМВС України в Житомирській області за фактом незаконної діяльності одного з приватних підприємств у сфері грального бізнесу була порушена кримінальна справа за ч. 1 ст. 202 КК України (порушення порядку зайняття господарською діяльністю). Було встановлено, що з 1 січня 2007 р. це приватне підприємство здійснювало діяльність з організації та утримання гральних закладів без відповідних ліцензій і торгових патентів на право здійснення такої діяльності, незаконно отримавши дохід на суму понад 1 млн. грн. [5]. Проте у майбутньому, коли гральний бізнес буде знов дозволено (це передбачено Законом України «Про заборону грального бізнесу в Україні»), тобто коли він знов вважатиметься різновидом підприємницької діяльності, яка підлягатиме державній реєстрації, ліцензуванню тощо, слідча та судова практика може знов повернутися до застосування ч. 1 ст. 202 КК. Разом з тим, на думку окремих науковців, така практика навряд чи є можливою, оскільки в КК слід встановити окрему відповідальність за організацію та проведення незаконних лотерей, розіграшів та інших азартних ігор та створення «фінансових пірамід» [6, 92–93]. На наш погляд, така позиція заслуговує на всляку увагу, оскільки пропонує реальний механізм кримінально-правового впливу на азартні ігри, враховуючи при цьому й позитивний іноземний досвід (зокрема, історія США, як і багатьох європейських держав, свідчить про те, що в іноземному кримінальному законодавстві існує не одна норма щодо відповідальності за незаконні азартні ігри, а цілий їх комплекс, що вже давно оформився в самостійний кримінально-правовий інститут) [7].

Продовжимо розгляд питань про особливості кваліфікації незаконних азартних ігор, застосувавши ст. 190 КК «Шахрайство». Відповідними частинами цієї статті передбачається вина особи тоді, коли через проведення або організацію незаконних азартних ігор наявне посягання на власність, поєднане з обманом чи зловживанням довірою (наприклад, це має місце у випадку розповсюдження лотерей, проведення конкурсів чи розіграшів, або експлуатації гральних автоматів типу «кран-машина», які запрограмовані таким чином, щоб потерпілий взагалі ніколи не отримав виграшу, при цьому жертва витрачає чималу кількість власних грошей через обман, втілений у невідповідному функціонуванні гральних пристроїв і механізмів, а також у злочинній поведінці організаторів вказаних вище ігор). Сутність шахрайства, пов'язаного з незаконними азартними іграми, полягає у цілковитій впевненості винного

від самого початку гри в тому, що ставка у грі ніколи не буде отримана гравцем назад (тобто ніякий випадок чи вміння не врятують гравця від втрати свого майна), що через обман чи зловживання довірою з боку винного до гравця ніколи не перейде призовий фонд, що винним буде створена така обстановка, щоб у жертви не виникало сумнівів, нібито програш стався саме з її вини чи через випадок, до якого винна особа не причетна (наприклад, під відповідну цифру в рулетці винний підкладає магніт, і стрілка колеса зупиняється саме на цій цифрі, про що заздалегідь знає шахрай, очікуючи заволодіти ставкою гравця, але не знає сам гравець).

Незаконні азартні ігри можуть бути кваліфіковані й за відповідною частиною ст. 199 КК «Виготовлення, зберігання, придбання, перевезення, пересилання, ввезення в Україну з метою збуту або збут підроблених грошей, державних цінних паперів чи білетів державної лотереї». Найбільш типовою ситуацією на практиці з цього приводу є та, коли наявний збут підроблених білетів державної лотереї, тобто коли має місце «умисна форма їх відчуження: використання як засобу платежу, продаж, розмін, обмін, дарування, передача в борг і в рахунок покриття боргу, програш в азартних іграх тощо» (абз. 2 п. 10 постанови Пленуму Верховного Суду України (ППВСУ) «Про практику розгляду судами кримінальних справ про виготовлення або збут підроблених грошей чи цінних паперів» від 12 квітня 1996 р. № 6).

Сьогодні частіше за все слідча та судова практика кваліфікує дії, що полягають у незаконних азартних іграх, за відповідною частиною ст. 203 КК «Зайняття забороненими видами господарської діяльності» (це стало можливим з того часу, коли набрав чинності Закон України «Про заборону грального бізнесу в Україні», який відніс гральний бізнес та діяльність з організації азартних ігор до забороненої господарської діяльності). На жаль, практика повсякчас стикається із низкою проблем щодо кваліфікації незаконних азартних ігор за ст. 203 КК, і це, передусім, пов'язано з прогалинами у формуванні доказової бази. Зокрема, на цьому наголошують у своєму дослідженні Л. П. Скалозуб, В. І. Василичук і В. Р. Сливенко, вирізняючи такі головні причини цього:

– по-перше, відбувається переформатування гральних закладів у так звані «інтернет-салони», які здебільшого оформлюють всі відповідні дозвільні документи, укладають договори на оренду приміщень, трудові угоди з працівниками, отже, начебто ведуть дозволену господарську діяльність (при цьому засобом платежу під час надання послуг азартних ігор через мережу Інтернет є електронні гроші, які отримуються через ланцюг постачальників, у тому числі й тих, хто перебуває за кордоном);

– по-друге, без застосування сил і засобів оперативно-розшукової діяльності задокументувати факт внесення гравцем ставки та отримання ним виграшу (призу) у світлі ст. 203 КК дуже складно, а проведення оперативно-технічних заходів за нетяжкими злочинами не передбачено Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність»;

– по-третє, ч. 1 ст. 203 КК, відповідно до ст. 425 Кримінально-процесуального кодексу України (КПК), передбачає протокольну форму оформлення справи, яку мають складати органи дізнання, однак у передбачений КПК термін (десять днів) направити матеріали до суду практично неможливо – через необхідність проведення досліджень комп'ютерної техніки, які тривають в окремих областях до декількох місяців;

– по-четверте, оскільки, поряд зі ст. 203 КК, діють колізійні положення ст. 3 Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні», то суди (за поданням податкових органів) скасовують відповідні постанови навіть під час складання протокольної форми органами дізнання або порушення кримінальної справи прокуратурою за зайняття забороненими видами господарської діяльності;

– по-п'яте, для встановлення ознак злочину, передбаченого ч. 2 ст. 203 КК (отримання доходу у великих розмірах, тобто якщо його сума у тисячу і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян), необхідно довести отримання доходу від забороненого виду діяльності суб'єктом господарської діяльності на суму 302,5 тис. грн, що майже неможливо, оскільки діяльність у більшості випадків оформлюється на фізичних осіб – підприємців, які сплачують фіксований податок і щоденного фінансового звіту не ведуть;

– по-шосте, учасники азартних ігор (особи, що користуються послугами інтернет-салонів), усвідомлюючи те, що можуть бути притягнуті за ст. 181 КУпАП, відмовляються від давання пояснень, з посиланням на ст. 63 Конституції України, або свідчать, що перебували у приміщенні під різного роду приводами, але аж ніяк не займалися азартними іграми, тоді як власники інтернет-закладів заперечують надання послуг у сфері забороненого грального бізнесу, пояснюючи свою діяльність встановленням комп'ютерної техніки та обладнанням локальної мережі з можливістю доступу до мережі Інтернет, організовуючи таким чином інтернет-клуби [8, 22–23].

Отже, ст. 203 КК, як очевидно з наявної практики, не може повною мірою виконувати функцію основної норми, за якою мають кваліфікуватися дії, що полягають в незаконних азартних іграх.

Незаконні азартні ігри можуть бути кваліфіковані й за відповідною частиною ст. 209 КК України – «Легалізація (відмивання) доходів,

одержаних злочинним шляхом». Проте соціально-правова природа цього діяння та його кримінально-правова характеристика зовсім не схожі з аналогічними властивостями незаконних азартних ігор (зокрема, коли мова йде про такі форми їх вчинення, як організація або проведення). Підтверджують ці висновки й положення ППВСУ «Про практику застосування судами законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом» від 15 квітня 2005 р. № 5.

Якщо ж особа ухиляється (ухилилася в минулому – в разі коли ще не минули строки давності притягнення до кримінальної відповідальності) від оподаткування при отриманні прибутків від незаконних азартних ігор, її дії можуть бути кваліфіковані за відповідною частиною ст. 212 КК «Ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів)». Типовими для цього злочину, в аспекті незаконних азартних ігор, є такі ситуації, що мають (мали) місце на практиці: втручання винних осіб у механічні пристрої грального обладнання з метою фальсифікації добових звітів щодо отриманих прибутків з метою ухилення від оподаткування; відсутність необхідної податкової документації та системи податкового обліку, ведення їх з порушенням встановленого порядку; перекручування в обліковій або звітній документації; неоприбуткування готівкових коштів, одержаних від надання послуг у сфері грального бізнесу; несплата податків на отриманий прибуток учасниками азартних ігор, розіграшів і лотерей, які виграли джек-пот чи виграш на велику суму грошей, тощо.

Щодо ст. 304 КК «Втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність», то дії винних у вчиненні незаконних азартних ігор також можуть бути кваліфіковані за відповідною частиною цієї статті, однак за однієї головної умови: якщо має місце втягнення повнолітнім (тобто особою, яка на час вчинення злочину досягла 18-річного віку) неповнолітнього в антигромадську діяльність у вигляді заняття азартними іграми. За таких умов, як правильно аргументує Л. С. Кучанська, втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність у формі втягнення у заняття азартними іграми посягає не на сферу господарської діяльності (що є характерним виключно для незаконних азартних ігор), а на суспільні відносини, моральні засади суспільства, нормальний моральний розвиток неповнолітніх (при цьому суспільна небезпека цього злочину полягає у згубному впливі, насамперед, на психіку неповнолітнього і можливості завдати шкоди його моральному благополуччю, порушенні духовно-морального розвитку, перекручуванні його ціннісної орієнтації) [9, 268]. При цьому втягнення неповнолітнього у заняття азартними іграми – це умисне схиляння неповнолітнього у

будь-який спосіб до систематичної (не менше трьох разів протягом нетривалого часу) гри на гроші чи інші матеріальні цінності, за умов якої виграш залежить від випадковості (карти, рулетка, «наперсток» та ін.).

Підсумовуючи викладене, можна зробити такі **висновки**:

1) у сучасному законодавстві України щодо кваліфікації діянь, які пов'язані з незаконними азартними іграми, наявна колізія відповідних норм (зокрема, адміністративно-правових, фінансових, кримінально-правових);

2) серед усіх правопорушень, пов'язаних із незаконними азартними іграми, найбільшу суспільну небезпеку складають ті з них, про які йдеться у нормах КК (зокрема, у ст.ст. 190, 199, 203, 209, 212, 304) — через це питання кваліфікації незаконних азартних ігор саме за цими нормами потребують найбільшої уваги та вирішення в теоретично-му й прикладному аспектах;

3) фактично жодна з проаналізованих вище норм не в змозі глибоко та всебічно надавати ква-

ліфікацію незаконним азартним іграм, якщо таке діяння розглядати як окремий (самостійний) прояв злочинної поведінки. Такий стан не можна визнати задовільним, оскільки він: а) не узгоджується із принципами кримінального права, негативно позначається на кримінальній відповідальності винних осіб і створює суперечності у правозастосовчій практиці; б) не відповідає зарубіжному досвіду застосування кримінальної відповідальності за незаконні азартні ігри; в) створює загрозу економічній безпеці держави — через реальну можливість заподіяння колосальних фінансових збитків у сфері забороненого грального бізнесу. У зв'язку з цим, напевно, слід повернутися до принципового вирішення питання, про яке йшлося раніше у цій статті: законодавчої регламентації відповідальності за незаконні азартні ігри в межах окремої (самостійної) норми КК — передусім, як злочину у сфері господарської діяльності (тобто криміналізації незаконних організацій або проведення азартних ігор, а також лотерей і розіграшів).

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Про заборону грального бізнесу в Україні: Закон України від 15 травня 2009 р. // [Електронний ресурс]. — Режим доступу до закону : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg>
2. Практика розгляду судами справ про адміністративні правопорушення у сфері грального бізнесу, відповідальність за які передбачена ст. 164 Кодексу України про адміністративні правопорушення // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf/81b1cba59140111fc2256bf7004f9cd3/2786c1fdb78834d9c22574bf002ace99?OpenDocument>
3. *Петричко Н.* Особливості кваліфікації незаконних азартних ігор // Проблеми кримінально-правових наук: історія, сучасність, міжнародний досвід (пам'яті професора П. П. Михайленка): Тези доп. наук. — теорет. конф. — К.: Київський нац. ун-т внутр. справ, 2009. — С. 100—102.
4. Міліцією вже викрито 169 фактів порушення інтернет-закладами Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні»: Інформація ДЗГ та МД МВС України (13.10.2009) // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/258383>
5. Возбуждено дело по факту незаконной деятельности в игорном бизнесе // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://feniks1.com.ua/novosti_igornogo_biznesa_v_ukraine_001_4.html
6. Законодавча реалізація кримінально-правової політики: аналіз законопроектної діяльності Верховної Ради України V скликання з питань кримінального права / [Швець В. Д., Грицак В. М., Василькевич Я. І., Гацелюк В. О.] / Вступне слово проф. Мельника М. І. — К.: Атіка, 2008. — 244 с.
7. *Савченко А. В., Петричко Н. О.* Незаконні азартні ігри: кримінально-правовий аспект // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України. — 2003. — № 4. — С. 94-100.
8. *Скалозуб Л. П., Василичук В. І., Сливенко В. Р.* Протидія підрозділами ДСБЕЗ МВС України декриміналізації сфери грального бізнесу // Актуальні проблеми юридичних наук у дослідженнях учених : додаток до журналу «Міліція України». — 2009. — № 86. — С. 20-24.
9. Кримінальне право України: Особлива частина: [підручник] / За заг. ред. д-ра юрид. наук, проф., засл. діяча науки і техніки України Є. Л. Стрельцова. — Х.: Одіссей, 2009. — 496 с.

УДК 343.56+343.97

Савченко А. В. Кримінально-правова кваліфікація незаконних азартних ігор

У статті визначені особливості кримінально-правової кваліфікації незаконних азартних ігор, вироблені відповідні правила такої кваліфікації.

Ключові слова: кримінально-правова кваліфікація, злочин, незаконні азартні ігри, Інтернет-салони.

Савченко А. В. Уголовно-правовая квалификация незаконных азартных игр

В статье определены особенности уголовно-правовой квалификации незаконных азартных игр, выработаны соответствующие правила такой квалификации.

Ключевые слова: уголовно-правовая квалификация, преступление, незаконные азартные игры, Интернет-салони.

Andriy V. Savchenko. Criminal-legal qualification of illegal gambling

The specifics of criminal-legal qualification of the illegal gambling are identified and the adequate rules of this qualification are worked-out in this article.

Key words: criminal-legal qualification, crime, illegal gambling, Internet-salons.